

"יושמי מקום לעמי לישראל ונטעתי ושכן תחתיו ולא ירגז עוד, ולא יוסיפו בני עולה לענותו כאשר בראשונה", אז תגיע השעה לבנין בית המקדש. וכל מה שעשה דוד המעי"ה, כל המלחמות שנלחם עם אויבי ישראל לשבור את עולם מעל צוארינו ולהרחיב את גבול ארצנו, כל זה היה כהכנה והכשרה למטרה הגדולה של בנין בית המקדש. וגם עכשיו כשזכינו לראות בראשית הגשמת יעודי נביאינו ורבבות מאחינו נקבצים לארצנו לבנות שממותיה ולקומם הריסותיה וגם הקימו את העיר הגדולה הזאת, שהיא תפארת לארצנו ולישראל, הרי ברור שכל העבודות האלה הן מכשירים והכנה לקדושה הגדולה שעתידה להתגלות כאן במהרה בימינו. כל עבודה חמרית שיהודי עושה בארץ ישראל, אם הוא חורש, זורע, נוטע, בונה או עובד להרחיב את החרושת והתעשיה בארצנו, הרי זה כהכנה לגלוי המדרגה הגדולה של רוחניות הצפונה בגאולת ישראל.

2. אורות קבד מעשה היצירה

ובתוך החיים הגלויים הנעשים לעינינו, המוצאים את מקומם בצורה של סוכה דלה, מלאה מסכנות חמרית ורוחנית, בארץ ישראל, השבה לתחיה על ידי כחות פעוטים, הנדחפים על-ידי רעיונות עמומים, הרהורי לב מלאים מחשכים וקצפי יאוש, ומודלחים בדלח של כפירה ונטית רשע, בתוך תוכם מסתתרת שכית אל חי. "מה גדלו מעשיך ד', מאד עמקו מחשבותיך".

3. ה' מלכים ז טו

(טו) מי האיש הירא ורך הלבב- כמשמעו שאין בלבו כח לעמוד בקשרי המלחמה. ומאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה. וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו עוקר בלא תעשה שנאמר אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם. ולא עוד אלא שכל דמי ישראל תלויין בצוארו ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו הרי זה כמי ששפך דמי הכל, שנאמר ולא ימס את לבב אחיו כלבבו. והרי מפורש בקבלה ארור עושה מלאכת ה' רמיה וארור מונע חרבו מדם. וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד ותהיה כוונתו לקדש את השם בלבד, מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא שנאמר כי עשה יעשה ה' לאדוני בית נאמן. כי מלחמות ה' אדוני נלחם ורעה לא תמצא בך וגו' והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך.

4. ארות יג

כשיש מלחמה גדולה בעולם מתעורר כח משיח. עת הזמיר הגיע, זמיר עריצים, הרשעים נכחדים מן העולם והעולם מתבסס, וקול התור נשמע בארצנו. היחידים הנספים בלא משפט, שבתוך המהפכה של שטף המלחמה, יש בה ממת מיתת צדיקים המכפרת, עולים הם למעלה בשורש החיים ועצמות חייהם מביא ערך כללי לטובה ולברכה אל כלל בנין העולם בכל ערכיו ומובניו. ואח"כ כתום המלחמה מתחדש העולם ברוח חדש ורגלי משיח מתגלים ביותר, ולפי ערכה של גודל המלחמה בכמותה ואיכותה ככה תגדל הצפיה לרגלי משיח שבה. מלחמת עולם של עכשיו צפיה נוראה גדולה ועמוקה יש בה, מצורך לכל גלגולי הזמנים והוראת קץ המגולה של התישבות ארץ ישראל. בדעה גדולה, בגבורה עצומה, ובהגיון עמוק וחודר, בתשוקת אמת וברעיון בהיר, צריכים לקבל את התוכן הנשא של אור ד' המתגלה בפעולה נפלאה בעלילות המלחמות הללו ביחוד. "בעל מלחמות זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות, נורא תהלות, אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו מהרה לאורו".

5. מ"ר 508

והמעמד החי של המוסר הטהור במקורו הבטוח הוא מוכרח לנצח את העולם. אותו העולם האומלל מבלעדי הרשע והסכלות הנם עומדים נגדו הוגי הדעות הטהורות. שהם הגרעין היסודי של האנושיות. שבשבילם היא חיה. הנם תמיד לוחמים את רעי האדם. המשימים את התכונה של החיה הרעה שבאנושיות הבסרית למטרת חייהם. הפרטיים והחברתיים המלחמה הקדושה הזאת איננה מלחמה מכוונת דוקא נגד אישים אחרים גם וביחוד נגד עצמו נלחם האדם, נגד הרע שבו, נגד כעורו. ולעת הצורך הוא מוכן למות מות גבורים וקדושים. לטובת הרעיון העליון המחיה כל. לא בפחות מרץ ממה שהוא מוכן להמית בגללו את מי שהוא חוצץ בעד האור והעם אשר הכיר יפה את מטרת הויתו. בהרגשה של חיים פנימיים. כל מה שהוא עושה לסול לו את דרכו בחיים. בין שהן פעולות חיוביות ובין שהן פעולות שליליות. הכל עושה הוא בשביל נשמות המכה גלים בקרבו ואומרת לו גדל, אין לנו כלל להתבושש באותן המלחמות אשר עשינו לצרכי תקומתנו ובאותה המשטמה אשר עוררנו בלבבנו נגד הקמים עלינו להכחיד את קיומנו אילו אם היתה רק מלחמת חיים פשוטה. גם היא אינה בושה במקום שאינה בנויה ע"פ עוות משפט. וקל וחומר שמעמד חיינו בעולם הוא אור העולם. אשר השכל הערום מכל הופעה אלהית לא יוכל בודאי לתאר את גבוליו. אבל בשביל כך הנבואה היא אחת מתכסיסי סגולת עמנו. ובמקום שהיא מאירה לנו דרך לאמר: זה המכשול. של איש פלוני או של קבוץ פלוני. צריך שיוסר מעל דרך תולדתנו. רק אכזריות שוממה ושפלות של מוגי לב תוכלנה להתיצב נגד עז חיים זה בודאי נמצאים מחקים. כקוף בפני אדם. את פעולתנו ההיסטורית. המחוגה במחוגה אלהית אבל "אם ידמו הבלס לתומיך ואוריך" נאמר עם הלוי ינתקו נא את כל שריד מההשפעה הרוחנית שלנו מכל מערכי הגיוניהם. הישאר אז להם מאומה מכל מטרות מלחמותיהם זולת שפך דמים ורציחות בזויות הנבואה. הצופה ברוח אלהים חיים אל נשמת גוי ואדם. העידה על גזע עמלק. שנגודו לאור ישראל הוא נגוד עצמי. שתרופה אין לו כי אם מחות זכרו. כדי לישר את הדרך של התולדה הישראלית מאבן המכשול היותר גדול. זאת הנבואה בעצמה היא הצופיה הליכות האדם אל אושר השלום ועדנת האהבה היותר בהירה כשיבוא יום והאנושיות לא תמצא לה כל צורך בשום מפעל של שנאה. בטוחים אנו שאז זכר עמלק כבר כלה ואינו ושבע האומות. שרק מפני אותו השריד אשר נואלנו להותיר מהן גרמנו לנו כל אותן הצרות. החמריות והרוחניות. ולמדנו לעשות את כל תועבותיהן: שריפת בניס ובנות באש וכל תועבות האמורי. אשר היום. אחרי אשר היד האלהית הפיצה את ענני מאפליה אלה לכל עבר. לא נוכל גם לצייר את עומק הרשעה שהיה מאוחד כבר עם כל תכונת נפשו. אתה יקירי שואל: למה התיחסנו אליהן באכזריות? לא נוכל לצייר, כמה חשוך ושפל היה העולם

מבלעדי האכזריות הזאת שלנו. כמו שלא נוכל לצייר כמה רע ונתעב היה לולא ההארה הטהורה של אור ד' ודרכו, אשר הארנו עליו במהלכנו ההיסטורי. הנצרות חפצה באמת למחוק את מדת השנאה. הממוסכת בתוך הארג של האור האלהי אשר לישראל. אבל הלא ידענו. כי יותר מכל מערכה של שנאה שפכה היא דמים והרבתה משטמה בגלל מחיקת השנאה. ולא עוד אלא שבקפיצתה למהר את הקץ של מחיקת השנאה אל הרשעה ונושאייה לפני זמנה, כל זמן